

Terry Pratchett

UCUBE KOCAKARILAR

BİR DISKDÜNYA® ROMANI

Delü

Terry Pratchett

Terry Pratchett çağdaş fantastik edebiyatın en popüler yazarlarından biri. Özellikle, olağanüstü başarı kazanmış “DiskDünya” dizisiyle tanınıyor.

Kitapları, birçok ödüle aday gösterilen Terry Pratchett, *Ulus* ile 2001 Carnegie Madalyası Ödülü’nü kazanan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* kitaplarının da yazarıdır.

2014 yılında DiskDünya’nın 41. kitabını tamamlayan ve 12 Mart 2015’te yitirdiğimiz Pratchett, İngiltere’nin “kitabı en çok çalınan” yazarlarından sayılıyor.

www.terrypratchett.co.uk

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:

DiskDünya

Büyünün Rengi

Fantastik Işık

Eşit Haklar

Mort

Hasbüyü

Ucube Kocakarılar

Çobanın Tacı

Tudem Yayınlarından Çıkan Kitapları:

Ulus

DiskDünya

Küçük Özgür Adamlar

Gökyüzü Dolu Şapka

Kış Ustası

Geceye Bürüneceğim

Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri

Johnny Maxwell

İnsanlığı Ancak Sen Kurtarabilirsin

Johnny ve Ölüler

Johnny ve Bomba

© 1988, Terry and Lyn Pratchett
© 2015, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk baskı 1988 yılında, İngiltere’de *Wyrđ Sisters* adı ile
Victor Gollancz Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTif Telif Ajansı aracılığıyla
alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-34-3

Birinci Baskı: Temmuz 2016 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleřtiren: Niran Elçi
Editör: Ümit Mutlu
Dizi Editörü: Burhan Düzçay
Son Okuma: Sinan Çam
Kapak Görseli: Josh Kirby
Kapak Tasarımı: Burak Tuna
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. şti.
Eskiřehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın
tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik,
mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.ř.nin
tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

Terry Pratchett

UCUBE
KOCAKARILAR

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

De/i

(Oynayanlar: Üç cadı ve yan rollerde krallar,
hançerler, taçlar, fırtınalar, cüceler, kediler,
hayaletler, ruhlar, maymunlar, haydutlar,
iblisler, ormanlar, mirasçılar, soytarılar,
ışkenceler, troller, döner tablalar, genel
sevinç gösterileri ve dalgıç alarmları)

UCUBE KOCAKARILAR

Rüzgâr uğıldadı. Yıldırım toprağı beceriksiz bir katil gibi kararsızca hançerledi. Yağmurun dövdüğü karanlık tepelerde gök gürültüsü bir o yana, bir bu yana yuvarlandı.

Gece, bir kedinin içi kadar karanlıktı. Öyle bir geceydi ki tanrıların, insanları kaderin satranç tahtasındaki piyonlar gibi oynattıklarına inanabilirdiniz. Bu başıbozuk fırtınanın tam ortasında, ıslak katırtırnağı çalılarının arasında, sansar gözündeki çılgınlık kıvılcımı gibi bir ateş parıldadı ve eğilmiş üç şekli aydınlattı. Kazan fokurdarken, tekinsiz bir ses gıcırdadı:

“Üçümüz bir daha ne zaman buluşalım?”

Sessizlik oldu.

Sonunda başka bir ses, daha normal bir tonda yanıt verdi:

“Eh, gelecek salı bana uyar.”

Uzayın ulaşılmaz derinliklerinde, yıldız kaplumbağası Büyük A'Tuin yüzer. Sırtında taşıdığı dört dev filin omuzlarında Diskdünya yükselir. Çevrelerinde minicik bir güneş ile ay, mevsimleri meydana getiren karmaşık yörüngelerinde dönerler. Muhtemelen çokluevrenin başka hiçbir yerinde, bir fil güneşin geçmesi için ayağını kaldırmak zorunda kalmaz.

Neden böyle olduğunu kimse bilmez. Belki de Yaratıcı bütün o eksen eğimi, yansıtma gücü ve dönme hızı işlerinden sıkılmış ve bir kerecik eğlenmeye karar vermiştir.

Böyle bir dünyanın tanrılarının satranç oynamadıkları tahmini, iyi bir tahmin olur ve gerçekten de durum budur. Aslında tanrılar evrenin hiçbir yerinde satranç oynamazlar. Bunun için gerekli hayal gücünden yoksundurlar. Tanrılar basit ve acımasız oyunları tercih ederler; 'Başka Bir Varoluşa Geçmeden, Doğruca Yokoluşa İllerle' gibi. Tüm dinleri anlamak için bilmeniz gereken tek şey, tanrıların eğlence anlayışının yağlanmış basamaklarla 'Yılanlar ve Merdivenler' oynamak olduğu gerçeğidir.

Diskdünya'yı bir arada tutan şey büyüdür; dünyanın dönüşünün yarattığı büyü, gerçekliğin yaralarını diken, varlığın temel yapısını ipek gibi saran büyü.

Bu büyüün çoğu Koçbaşı Dağları'nda toplanır; merkez yöresindeki donmuş topraklarda başlayan, uzun bir takımadalar silsilesi boyunca devam eden ve Kenar'dan aşağı sonsuzca akan ılık denizlere kadar uzanan Koçbaşı Dağları'nda.

Ham büyü zirveden zirveye görünmezce çatırdar ve dağlarda topraklanır. Dünyanın cadı ve büyücü ihtiyacını Koçbaşı Dağları sağlar. Koçbaşı Dağları'nda ağaçlardaki yapraklar rüzgâr olmasa da kıpırdar. Taşlar akşamları gezintiye çıkar.

Bazen toprak bile canlı görünür...

Hatta bazen gökyüzü bile.

Fırtına olanca gücünü ortaya koyuyordu. Bu onun için büyük bir fırsattı. Yıllarını kenarda köşede yaygara kopararak, deneyim edinerek, faydalı ilişkiler kurarak, zaman zaman her şeyden bihaber koyunların üzerine atlayarak veya küçük meşe ağaçlarını yerinden sökerek harcamıştı. Şimdi, havanın bu durumundan yararlanıp caka satmak için fırsatı değerlendirmek istemişti ve

büyük iklimlerden biri tarafından keşfedilme umuduyla rolünün hakkını veriyordu.

İyi bir fırtınaydı. Etkin bir ifade ve tutku içeriyordu... Ve eleştirirler, gök gürültüsünü kontrol etmeyi öğrenebilirse, gelecek yıllarda görülmeye değer bir fırtına olacağı konusunda hemfikirdi.

Ağaçlıklar alkışlarla kükredi. Ortalık uçuşan sis ve yapraklarla doldu.

Bunun gibi gecelerde tanrılar, daha önce de belirtildiği gibi, ölümlülerin kaderleri ve kralların taçları ile satranç olmayan oyunlar oynarlardı. Yalnız, oyunda hep hile yaptıklarını akılda tutmak gerekir, hem de oyunun sonuna kadar...

Bozuk orman yolunda, tekerlekleri köklere takıldıkça şiddetle sarsılan bir at arabası hızla yaklaşıyordu. Sürücü atları kırbaçlar-ken çıkan gözü dönmüş şaklama, başlarının üstündeki fırtınanın çatırtısıyla temiz bir uyum oluşturdu.

Arkalarında –yalnızca birazcık arkalarında ve gittikçe arayı kapatmakta olan– kukuletalı üç atlı vardı.

Böyle gecelerde fesat işler döner. Elbette hayırlı işler de yapılabilir ama daha çok fesat işler yapılır.

Böyle gecelerde, cadılar yurtdışındadır.

Eh, tam olarak *yurtdışında* değil. Orada yemekler iyi değildir, suya güvenemezsiniz ve şezlonglar da hep şamanlar tarafından kapılır. Fakat pejmürde bulutları göğüsleyen bir dolunay çıkmıştı ve çağıldayan hava fısıltılar ve büyüünün o çok aşikâr duygusu ile doluydu.

Ormanın yukarılarındaki açıklıkta cadılar şu kelamı ettiler:

“Ben salı günü bebek bakıyorum,” dedi şapkası olmayan cadı. Beyaz, kıvrık bukleleri o kadar gürdü ki, kask olarak kullanılabilirdi. “Benim Jason’ın en küçüğüne bakacağım. Cuma günü olabilir. Çay için biraz acele et tatlım. Dilim damağım kurudu!”

Üçlünün en genç üyesi içini çekti ve fokurdayan kazandan demliğe su boşalttı.

Üçüncü cadı onun elini şefkatle okşadı.

“Çok iyi söyledin,” dedi, “yalnız ciyaklama konusunda biraz daha çalışman lazım. Öyle değil mi Gytha?”

“Çok faydalı bir ciyaklamaydı, diye düşündüm ben,” dedi Ogg Ana telaşla. “Görüyorum ki Whemper Hatun, huzur içinde yatsın, gözlerini kısarak bakma meselesinde de çok yardımcı olmuş.”

“İyi bir bakıştı,” dedi Havamumu Nine.

Genç cadı Magrat Sarımsak gözle görülür biçimde rahatladı. Havamumu Nine’ye huşuyla bakıyordu. Havamumu Nine’nin öyle her şeyi beğenmediği Koçbaşı Dağları çevresinde iyi bilinirdi. Eğer o, iyi bir bakıştı diyorsa, Magrat’ın gözleri muhtemelen kendi burun deliklerinden yukarı bakıyordu.

Karmaşık hiyerarşik yapılara bayılan büyücülerin aksine, cadıların kariyer yapmak için takip etmeleri gereken belirli bir yapı yoktur. Öldüğü zaman bölgesini miras bırakacağı bir kız bulup bulmamak, cadıların kendi seçimine kalmış bir şeydir.

Olmayan liderleri arasında en çok saygı gören Havamumu Nine idi.

Çayı yaparken Magrat’ın elleri hafifçe titriyordu. Bir köy cadısı olarak kariyerine Nine ve ormanın diğer yanında oturan Ogg Ana ile başlamak, tabii ki çok gurur verici bir olaydı ama aynı zamanda biraz sinir bozucuydu. Yerel bir cadı konseyi kurmak Magrat’ın fikriydi. Bunun, nasıl desek, daha gizemli olacağı fikrindeydi. Şaşırtıcı şekilde, diğer ikisi de kabul etmişti; daha doğrusu fazla itirazları olmamıştı.

“Ne konseri?” diye sormuştu Ogg Ana. “Niye bir konsere gitmek isteyelim ki?”

“Konsey dedi, Gytha,” diye açıklamıştı Havamumu Nine, “bilirsin, hani eski günlerdeki gibi. Bir buluşma.”

“Göbek çalıştıran cinsten mi” diye sordu Ogg Ana umutla.

“Dans etmek yok!” diye uyardı Nine. “Dans etmeye gelemem. Şarkı söylemeye, fazla heyecanlanmaya ya da öyle merhemlerle falan uğraşmaya da...”

“Dışarı çıkmak insana iyi gelir,” dedi Ogg Ana mutlulukla.

Dans olmaması Magrat’ı hayal kırıklığına uğratmıştı, fakat kafasındaki diğer fikirleri söylemeye kalkışmadığı için rahatlamıştı. Yanında getirdiği bohçayı karıştırdı. Bu onun ilk konsey toplantısıydı ve her şeyi yordamınca yapmaya kararlıydı.

“Çörek arzu eden var mı?” diye sordu.

Nine kendisinininkini ısırmadan önce iyice inceledi. Magrat çöreklerin üzerine yarasa desenleri yapmıştı. Kuşüzümünden gözleri vardı.

Araba ormanın kıyısındaki ağaçların arasından fırladı, bir taş çarptıktan sonra birkaç saniye iki teker üzerinde gitti, tüm denge kurallarını ihlal ederek düzeldi ve yoluna devam etti, fakat şimdi daha yavaş gidiyordu. Tırmandığı yokuş onu yavaşlatıyordu.

Arabayı ayakta kullanmakta olan arabacı saçlarını geriye süpürdü ve karanlığa doğru baktı. Burada, Koçbaşı Dağları’nın göbeğinde, kimse yaşamazdı, fakat ilerde ışıklar görüyordu. Merhametli olan her şey adına, orada ışık vardı.

Arkasında, arabanın tavanına bir ok saplandı.

Bu sırada Lancre hükümdarı Kral Verence bir şey keşfetmişti.

Çoğu insan gibi –daha doğrusu altmış yaşın altındaki çoğu insan gibi– Verence da öldükten sonra neler olduğu konusunda

fazla kafa yormamıştı. Zamanın şafağından beri çoğu insanın yaptığı gibi, sonunda her şeyin olması gerektiği gibi olacağını kabullenmişti.

Ve zamanın şafağından beri çoğu insanın yaptığı gibi, ölmüştü.

Aslında şu anda Lancre Şatosu'nda, kendi merdivenlerinden birinin dibinde, sırtında bir hançerle yatmaktaydı.

Doğrulup oturdu ve kendisi olarak düşündüğü kişi otururken, bedenine çok benzeyen bir şeyin hâlâ yerde yattığını görünce şaşırdı.

İlk defa dışarıdan görme imkânı bulduğu bedeninin, iyi bir beden olduğunu düşündü. Ona öteden beri oldukça bağlıydı ama itiraf etmek zorundaydı, mevcut durum öyle göstermiyordu.

İri ve kaslıydı. Ona iyi bakmıştı. Bıyık uzatmıştı; saçları da uzun ve yumuşaktı. Açık havada bol bol egzersiz yapmış, bol bol kırmızı et yemişti. Şimdi, tam faydalı olacağı sırada, onu yarı yolda bırakmıştı. Ya da dışarıda.

Bütün bunların üzerine bir de, yanında ayakta duran uzun boylu ve zayıf şekilde uğraşmak zorundaydı. Siyah, kukuletalı bir cübbe, şeklin büyük kısmını gözlerden gizlese de kıvrımların arasından çıkan ve kocaman bir tırpan tutan kol kemikten oluşmuştu.

Öldüğünüzde, bazı şeyleri kolayca fark edersiniz.

SELAM.

Verence ayağa kalkarak boyunu ya da boy sözcüğünün nitelediği kısmı, yerde kaskatı yatar gördü; ve 'derin' nitelemesinin daha uygun düşeceği bir geleceğe hazırlanıyor olmasaydı, boyu denebilecek şeyi olanca heybetiyle gösteren bir şekilde dikildi.

"Ben bir kralım, hatırlatırım," dedi.

IDIN, MAJESTELERİ.

"Ne?" diye bağırdı Verence.

Terry Pratchett

UCUBE KOCAKARILAR

“Müdahale etmeme meselesine ne oldu?” diye sordu Magrat.

“Bu gerçek bir müdahale değil,” dedi Ogg Ana huzursuzca.

“Bu yalnızca işlerin yolunda gitmesine yardımcı olmak. Bu müdahale etmeme meselesi normalde iyidir, karışmana gerek olmadığı zaman karışmamak kolaydır.”

Lancre’da krallık el değiştiriyor. Kral öldürülüyor, hakiki vâris ise kayıplarda. Ve DiskDünya’nın az bilinen kırsallarında, doğanın ruhu huzursuz. Büyüyü politikaya karıştırmak tehlikeli; bunun farkında olan Ucube Kocakarılar için zor bir seçim...

Peki ya Shakespeare, DiskDünya’da yaşasaydı?

“Disk bir tiyatrodan başka bir şey değildir,” diye yazdı, “tüm kadınlar ve erkekler de oyuncu.” Ara verme hatasında bulundu ve başka bir esin araya girerek düşüncelerini tamamen farklı bir yöne çekti. Yazdıklarına baktı ve ekledi: “Patlamış mısır satanlar dışında...”

Terry Pratchett’in incelikli mizahı ve usta kalemıyla, DiskDünya’nın altıncı kitabı okurlarıyla buluşuyor; *Ucube Kocakarılar*, serüvende yepyeni bir perde açıyor.

www.delidolu.com.tr
f /delidolu @delidolukitap

ISBN: 978-605-5060-34-3

9 786055 060343